

Do, revenu al tiuj dek ses vortoj, pri kiuj mi parolis supre. Ni alfrontas gravajn defiojn en Ameriko. Ni devas restarigi la vizion de la Fondaj Patroj, kiel Thomas Jefferson kaj James Madison, kaj redoni nian nacion al la vera intenco de la Unua Amendo kaj ĝiaj dek ses vortoj, kiuj protektas nin kontraŭ klerikala regado.

Ĉar ni admiras ĉi tiun taskon, mi ŝatus danki niajn amikojn internacie pro aliĝi al ni en la batalo por liberigi ĉiujn homojn de ŝtatsubvenciitaj religioj, kaj mi salutas ĉiujn, kiuj laboras por certigi liberecon de penso .

Mi estis dudek kvar kiam mi komencis labori ĉe Americans United por pledi por Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Miaj haroj estis malhelbrunaj. Mi ne estis edziĝinta kaj ne havis infanojn. Nun, preskaŭ tridek ses jarojn poste, vi povas vidi, ke miaj haroj estas pli grizaj ol brunaj. Mi estas edziĝinta dum tridek unu jaroj kaj la du filinoj, kiujn mia edzino kaj mi kreskigis, estas sendependaj.

Multo ŝanĝiĝis por mi sur persona nivelo. Tamen, kio ne ŝanĝiĝis, estas la ĝojo, kiun mi sentas, kiam mi venas inter vi, rekonektante kun malnovaj amikoj kaj farante novajn.

Ĝi memorigas min, ke ĉi tiu laboro farita en la nomo de ĉi tiuj dek ses vortoj, kvankam malfacila en ĉi tiuj malfacilaj tempoj, ne estas ŝarĝo. Ne, neniam estas ŝarĝo defendi liberecon de konscienco - ĝi estas privilegio kaj honoro. Venos la tempo, kiam finiĝos defendi ĉi tiun principon sur profesia nivelo, kiam mi estos pli maljuna kaj pli griza. Sed mi ĉiam pledos por Libera Penso, laika registaro kaj Jefferson's Church - State Separation Wall . Tiel longe kiel mi povos uzi komputilon, preni plumon aŭ spiri, mi pledos ĉi tiun aferon. Mi ĉiam estos amiko de ĉi tiuj dek ses vortoj.

Mi konsolas scii, ke vi ĉiuj - kaj tiom da aliaj tra la mondo - aliĝas al mi en ĉi tiu batalo por tian mension libera.

Dankon.

Rob Boston

Usonanoj Unuiĝintaj por Apartigo de Preĝejo kaj Ŝtato

Preĝejo kaj ŝtato en Ukrainio (2014-2022)

Antaŭa noto: La prezento uzas ĉefe rusajn informfontojn, kaj ankaŭ eksterlandajn fontojn disponeblajn en Rusio, inkluzive de ukrainaj fontoj.

La Eklezio, la potencoj, la Ŝtato

La Eklezio ĉiam estis asociita kun la Ŝtato, kun potenco, kaj ĉiam, kun maloftaj esceptoj, kunlaboris kun la Ŝtato, apogante kaj pravigante ĝiajn politikojn. La ideologian pravigon por tia politiko havigis la tekstoj de la Eklezio, unue la biblia preskribo " Ĉiu aŭtoritato venas de Dio ", kies sinoda traduko, kun multaj komentarioj, estas ĝenerale provizita en publikaĵoj de la Eklezio, inkluzive en la Interreto: " Ĉiuj estu submetitaj al la superaj aŭtoritatoj, ĉar ne ekzistas aŭtoritato, kiu ne venas de Dio, kaj la ekzistantaj aŭtoritatoj estas starigitaj de Dio. » (Biblio - Romanoj 13:1).

Tial tute ne estas strange, ke la Eklezio subtenis kaj pravigis ne nur la tiel nomatajn demokratiajn, sed ankaŭ malkaŝe reakciajn, inkluzive faŝismajn reĝimojn. Post ĉio, tio ne malhelpas nin servi Dion. Tio estis la kazo en Hispanio dum la Civita milito kaj poste sub Franco. Tio estis la kazo en Germanio sub Hitler. Fine, tio okazis pli ol unufoje en Latin-Ameriko. Tiel, por parafrazi faman frazon de Aleksandr Solĝenicin pri latinamerikaj diktatorecoj, ni povas diri, ke sufiĉas nomi la diktatorojn de la 20-a jarcento, kiuj mortigis kaj turmentis milojn da homoj, por denunci la ligojn inter Eklezio kaj faŝismo.

En la sovetia tempo, la Eklezio kiel speciala speco de religia organizo same kiel ĝia loko en la historio havas la jenajn trajtojn: unue, " en ĉiuj antagonismaj sociaj sistemoj, la Eklezio estas ligita al la regantaj klasoj, ĝi plenumas gravajn politikajn, jurajn kaj ideologiaj funkcioj, apogante kaj sanktigante ekspluatrilatojn ."

Due, ĉar la Eklezio formiĝis en la epoko de feŭdismo, ĝi estis proksime ligita al la tuta ŝtata kaj socia strukturo, funkcianta " kiel la plej ĝenerala sintezo kaj la plej ĝenerala sankcio de la ekzistanta feŭda sistemo ".

Trie, en la kapitalisma epoko, la Eklezio estas apartigita de la ŝtato en kelkaj kapitalismaj landoj, inkluzive de Francio kaj Usono , kaj perdas siajn antaŭajn jurajn funkciojn, religiaj organizoj konkuras inter si kaj la individuo ĝuas certan liberecon de elekto en la areo de religio, kiu maskas la ligon de la Eklezio kun la reganta klaso. En la postsovetia epoko, la aŭtoroj de artikoloj pri la eklezio en enciklopedioj kaj konsultlibroj estis la ministroj de la eklezio mem. Precipe, en La Granda Rusa Enciklopedio, la artikolo pri la Eklezio estas verkita de la Ĉefpastro, kaj ne ekzistas eĉ unu vorto pri la ligo de la Eklezio kun la Ŝtato aŭ kun sociaj klasoj, tavoloj aŭ grupoj.

La eklezio en Imperia Rusio

Dum sia historio, la Rusa Ortodoksa Eklezio (EOR) ne nur subtenis, sed ankaŭ fidele servis la carajn aŭtoritatojn, inkluzive komence de la 20-a jarcento dum la Rusa-Japana Milito kaj la Unua Mondmilito. Precipe ĉar, de 1721 ĝis 1918, la Rusa Ortodoksa Eklezio estis regita de la Sankta Sinodo, establita kiel ŝtata institucio de Petro la Granda en 1700.

La eklezio kaj religio estis tiel metitaj sub la striktan protekton de la Ŝtato.

La krizo de la Ŝtato ĉiam estis akompanata de krizo de la Eklezio, precipe en militaj tempoj, kiun ortodoksaj aŭtoroj klarigas per la influo de kontraŭspiritisma maldekstra revolucia ideologio. Ili klarigas la pozicion de la Eklezio en Rusio dum la unua mondmilito jene: "Je la komenco de la 20-a jarcento, la rusa socio spertis rimarkindan 'profaniĝon' .

Trempita de revoluciaj ideoj, falsaj moraloj kaj falsaj valoroj, ĝi fariĝis pli kaj pli senreligia. La kampanjo kontraŭ la Ŝtato estis samtempe direktita kontraŭ la Eklezio. Ĝi ofte estis la temo de senbazaj atakoj kaj kritikoj kaj ĝia aŭtoritato estis intence malpliigita. "

La Eklezio en Sovetunio

Tial la Rusa Ortodoksa Eklezio komence ne akceptis la Oktobran Revolucion de 1917 kaj la sovetan reĝimon. Ĉefe ĉar la bolŝevikoj principe estis ateistoj kaj post la povo ili preskaŭ tuj apartigis la Eklezion de la nova sovetia ŝtato. La unua punkto de la Sovnarkom- dekreto " Sur la Apartigo de Preĝejo kaj Ŝtato, Lernejo kaj Preĝejo

"Ne povus esti pli klara: " La Eklezio estas apartigita de la Ŝtato ". Daŭris ĝis 1927 ke metropolano Sergio eldonis epistolon (konatan kiel la " Deklaracio "), en kiu li nomis Sovetunion civila patrujo kaj instigis membrojn de la eklezio al civila lojaleco al sovetinstancoj, dum postulante de eksterlanda pastraro kompletan politikan. lojaleco al la sovetia registaro. Dum la 1920-aj kaj 1930-aj jaroj, kaj denove ekde 1959, la Komunista Partio kaj la sovetia ŝtato okupiĝis pri agitado kaj aktiva kontraŭreligia propagando.

Kiel rezulto, ĝis 1987 la nombro de funkciigaj preĝejoj en Sovetunio falis de 54,000 al 6,893, kaj la nombro de monaĥejoj de 1,000 ĝis 15. Krome, du monaĥejoj situis ekster Sovetunio - en Sankta Lando kaj sur Monto Athos.

De 1987, dum la periodo de la " Perestrojko " de Miĥail Gorbaĉov , komenciĝis laŭpaŝa procezo de plifortigo de la rolo de la Rusa Ortodoksa Eklezio , inkluzive de la translokigo al la Patriarkeco, diocezoj kaj komunumoj de kredantoj de konstruaĵoj kaj de posedaĵoj kiuj antaŭe estis sub sub la patro. la jurisdikcio de la Eklezio. De 1988, kadre de la festado de la jarmilo de la bapto de Princo Vladimir de Kieva Rus' kaj la okazigo de la Koncilio de la Rusa Ortodoksa Eklezio, diaj diservoj komencis esti elsenditaj en televido.

La Eklezio en Sovetunio dum la Granda Patriota Milito

En Sovetunio, la kontribuo de la Rusa Ortodoksa Eklezio al la defendo de la lando estis fragmente diskutita en scienca literaturo, ĝenerale dediĉita al rilatoj inter Ŝtato kaj Eklezio, sed ne en amaskomunikilaro. En postsovetia Rusio, la rolo de la Rusa Ortodoksa Eklezio en la venko de la Granda Patriota Milito estas klare troigita, dum la rolo de la CPSU estas apenaŭ menciita en libroj kaj artikoloj same kiel en oficialaj amaskomunikiloj, inkluzive de religiaj amaskomunikiloj, aŭ ĝi estas raportita kun emfazo pri la eraraj decidoj kaj agoj de la Komunista Partio de Alberto kaj ĝiaj gvidantoj, inkluzive de Stalin. Estas tamen pli ekvilibra kaj objektiva pozicio.

Estu kiel ajn, de la unua tago de la Granda Patriota Milito, la gvidantoj de la Moskva Patriarkeco alvokis la popolon defendi la Patrujon kaj subtenis la sovetian ŝtaton. Sed en la teritorioj okupitaj de germanaj trupoj, la Eklezio aktive kunlaboris kun la nazioj. En la sama tempo, multaj klerikoj partoprenis la Partian movadon, helpis subterajn batalantojn, sovetiajn militkaptitojn, kaj savis judojn de ekstermado.

Ĝenerale, la eklezia vivo en la okupataj teritorioj de Sovetunio spertas amasan kaj plejparte spontanegan pliiĝon, precipe en Ukrainio, Belorusio kaj nordokcidenta Rusio. Dum la tri jaroj da okupo, almenaŭ 9,400 preĝejoj kaj proksimume 60 monaĥejoj estis reestigataj en kondiĉoj de malsatkatastrofo, ruiniĝo kaj manko de materialresursoj.

La eklezio en post-sovetia Rusio

En postsovetia kapitalisma Rusio, la Rusa Ortodoksa Eklezio ne nur reakiris la rolon, kiun ĝi ludis en la cara ŝtato antaŭ la Revolucio, sed ankaŭ signife fortigis ĝin, iĝante potenca kaj sendependa neregistara institucio. , estante fakte eklezia departemento . de la Ŝtato kaj precipe de la prezidanta povo. En la amaskomunikiloj, ĉefe en televido, sinsekvaj Prezidantoj de la Rusa Federacio konstante emfazas la specialan rolon de la Eklezio. Ĉi tio estas precipe la kazo de la Prezidanto de la Rusa Federacio de 2008 ĝis 2012, Dimitri Medvedev, kiu notis la specialan rolon de la Eklezio kiel la plej grava kaj plej alta aŭtoritato publika institucio en moderna Rusio.

Siavice, prezidanto Vladimir Putin, konstante zorge plifortigi la pozicion de la Eklezio en la Ŝtato, kaj ĝia rolo en publika politiko inkluzive prezidanta, subskribis leĝon pri la protekto de la Eklezio, antaŭ preskaŭ dek jaroj, oficiale " por batali kontraŭ insultoj al la kredoj kaj religiaj sentoj de civitanoj ". La Rusa Ortodoksa Eklezio starigis sin en publika politiko, kaj oficiala kaj neoficiala, kaj en la ĉefaj areoj de la socio: en la ideologio de la ŝtato, en edukado, kaj en la lernejo kaj en la supera edukado, en kulturo kaj amaskomunikilaro, ankaŭ kiel en la armetrupoj. Tiu ĉi krucmilito kontraŭ laika socio estis lanĉita de la Rusa Ortodoksa Eklezio, unue timeme, eĉ en la tempo de " Perestrojko ", poste memfide kaj malkaŝe ekde 1992, kaj fine en agresema kaj tute cinika maniero. .

En marto 1994, la Ministerio pri Defendo kaj la Rusa Ortodoksa Eklezio finis interkonsenton pri reciproka kunlaboro. En 2009, Dmitry Medvedev, tiam Prezidanto de Rusio, akceptis la ideon de la EOU PM kaj pluraj aliaj " tradiciaj " religiaj asocioj krei Instituton de Milita Pastraro. En 2010, la Rusa Ortodoksa Eklezio nomumis la unuajn pastrojn al pastraropozicioj en ĉiuj armeunuoj. En la sama jaro, la Ministerio pri Defendo aprobis la " Regularon pri la organizo de laboro kun kredantoj de la Armitaj Fortoj de la Rusa Federacio ", el kiu paragrafo 13 listigas la taskojn de ŝtatoficistoj, la unua el kiuj estas la organizo kaj tenado. ritoj, religiaj ceremonioj kaj konsiderante la religiajn devojn de armetrupoj.

La institucio de armeaj pastroj en la Rusaj Armitaj Fortoj disvolviĝas, ilia dungitaro pliiĝas, kaj la programo por dungi la armeon per armeaj pastroj iom post iom estas, sed regule efektivigita. Samtempe, la Rusa Ortodoksa Eklezio benis kaj la armean defendon de Rusio kaj la "plenumon de arma devo " ĝenerale, kaj armeaj pastroj konstante konsekras armilojn, inkluzive de batalŝipoj, submarŝipoj kaj misiloj.

La Socia Doktrino de la Rusa Ortodoksa Eklezio subtenas la kristanan patriotismon, kiu manifestiĝas interalie " en la defendo de la Patrujo kontraŭ la malamiko " (II, 3).

La Doktrino klare indikas, ke " la Eklezio... ne malpermesas al siaj infanoj partopreni en militaj operacioj, se temas pri defendi sian proksimumon kaj restarigi justecon " (VIII, 2). La dokumento ankaŭ notas, ke " en tempoj de milito, estas necese protekti la civilan loĝantaron kontraŭ rekta milita agado " (VIII, 3). Li precizigas ankaŭ: " en la nuna sistemo de internaciaj rilatoj, estas foje malfacile distingi inter agresema kaj defenda milito. La limo inter la unua kaj la dua estas aparte malsolida kiam unu aŭ pluraj Ŝtatoj aŭ la internacia komunumo entreprenas

milita agado sub la preteksto defendi popolon viktimojn de agreso (XV. 1). Tial la demando pri la subteno aŭ kondamno de la Eklezio de militaj operacioj devas esti ekzamenita laŭkaze, kiam ili estas lanĉitaj aŭ lanĉotaj. »

Post la likvidado de Sovetunio en 1991, karakterizaĵo, sen historia precedenco, de la Rusa Ortodoksa Eklezio estis la transnacia naturo de ĝia ekskluziva jurisdikcio ene de la antaŭa Sovetunio (sen Kartvelio) : unuafoje en sia historio, la Moskva Patriarkeco konsideras ĝia " kanona teritorio " (la esprimo estis lanĉita en 1989) por esti la teritorio de multaj suverenaj kaj sendependaj ŝtatoj. Kiu kondukis, sur la kanonika nivelo, ekde la komenco de la 1990-aj jaroj, al nenormala situacio de skismoj kaj paralelaj jurisdikcioj, ĉefe en Ukrainio, kie estas tri Eklezioj: la Ukraina Ortodoksa Eklezio de la Moskva Patriarkeco, la Ukraina Ortodoksa Eklezio de la Kieva Patriarkeco kaj la Ukraina Aŭtocefala Ortodoksa Eklezio.

Miĥail Borisovich Konaŝev

Asocio " Sovetunio "

Doktoro pri Filozofio

SIVavilov Instituto de Historio de Natursciencoj kaj Teknologio
Rusa Akademio de Sciencoj (Sankt-Peterburga Filio)

La statuso de klerikala escepto en Alzaco-Moselo kaj eksterlandaj esceptaj statusoj

Karaj amikoj kaj kamaradoj,

Estas al mi prezenti la ekzistantan situacion en Francio por la temo, kiu interesas nin, nome la konkordato de Alzaco-Moselo kaj la situacio de la transmaraj teritorioj.

Sekularismo en Francio estas organiza principo de la Respubliko kiu establas la neŭtralecon de la Ŝtato koncerne religiojn kaj ĉiujn religiajn aŭ filozofiajn konvinkojn. Tio signifas, ke la Ŝtato ne favoras ajnan apartan religion aŭ enmiksiĝas en religiajn aferojn, protektante la liberecon de kredo kaj religia praktiko por ĉiu individuo. Laikeco _ ankaŭ implicas striktan apartigon inter la Ŝtato kaj religiaj organizoj, same kiel egalan traktadon kaj respekton al ĉiuj religioj kaj kredoj, aŭ la foreston de tio.

Ĝi estas la leĝo de decembro 9, 1905 kiu establis tiun institucian funkciadon tra, precipe, ĝiaj unuaj du artikoloj kiuj kondiĉas:

" Unua artikolo. - La Respubliko certigas liberecon de konscienco. Ĝi garantias la liberan ekzercon de religio submetita nur al la limigoj difinitaj ĉi-sube por la intereso de la publika ordo.

Arto 2: La Respubliko ne agnoskas, dungas aŭ subvencias ajnan religion. Sekve, ekde la 1-a de januaro post la promulgo de ĉi tiu leĝo, ĉiuj elspezoj rilataj al ekzerco de religio estos forigitaj el la buĝetoj de la Ŝtato, departementoj kaj municipoj. »

La leĝo de 1905 estas parto de la konstitucia bloko de la Respubliko, tamen malgraŭ tio seriozaj rompoj de ĉi tiu principo daŭras en certaj partoj de franca teritorio.

La situacio en Alzaco - Moselo

Dum tiu leĝo estis adoptita en 1905, la sekcioj de Moselo kaj Alzaco estis sub la kontrolo de la Germana Regno kaj kiel rezulto, la leĝo de 1905 ne validus tie.

Fine de la unua mondmilito, en 1918, " la perditaj provincoj " estis resenditaj al Francio, sed ne ĉiuj leĝoj de la respubliko estis reenkondukitaj. La civitanoj de ĉi tiuj departementoj estos senigitaj de la avantaĝoj de la sekularismo de la Ŝtato kaj publikaj lernejoj. La konkorda sistemo aplikebla en Francio ĝis 1905 daŭre aplikiĝos al la departementoj Haut-Rhin, Bas -Rhin kaj Moselo .

Tiu ĉi konkorda reĝimo baziĝas precipe sur la leĝo de 18 Germinala Jaro

kaj la franca registaro, pli konata kiel la Konkordato de 1801 subskribita inter Bonaparte, Unua Konsulo kaj Pio la 7-a.

Ni memoru, ke post la revolucia jardeko de 1789 ĝis 1799, post la Puĉo de la 18-a de Brumare jaro VIII, estis la fino de la Adresaro, Bonaparte ankaŭ pretendis ĉesigi la Francan Revolucion, restarigi moralan kaj socia ordo, en la ĉefa celo resti en povo.

Siaflanke Pio la 7-a , papo elektita en marto 1800 , volis restarigi la potencon de la Romkatolika Eklezio dividita inter tiuj, kiuj akceptis la Civilan Konstitucion de la pastraro de 1790 kaj la refractarioj. La eklezio perdis la plej grandan parton de siaj posedaĵoj kaj potencoj kaj ĝia agado estas limigita al la privata sfero.

La Konkordato de 1801, malfacile intertraktebla, kaj precipe kion ni nomas la " organikaj artikoloj de katolika kultado " estis malfacile akcepteblaj fare de la pastraro sed rezultigis la reestablon de katolika kultado kiel ĝi estis dum la monarĥa Ancien Régime .

La preambulo al la Konkordato de 1801 deklaras ke " La registaro rekonas ke la katolika, apostola kaj romia religio estas la religio de la vasta plimulto de francaj civitanoj "

La Episkopoj estas nomumitaj de la Unua Konsulo, laŭ propono de la Papo. Artikolo 5

Artikolo 6 : Antaŭ enoficiĝo, Episkopoj kaj Ĉefepiskopoj devas ĵuri: " Mi ĵuras kaj promesas al Dio, pri la Sanktaj Evangelioj, konservi obeemon kaj fidelecon al la Registaro establita de la Konstitucio de la Franca Respubliko. Mi ankaŭ promesas havi neniun inteligentecon, ĉeesti neniun konsilion, konservi neniun ligan, nek interne nek ekstere, kio estas kontraŭa al publika trankvilo; kaj se, en mia diocezo aŭ aliloke, mi ekscios, ke io okazas en malutilo de la Ŝtato, mi sciigos la Registaro. "

Artikolo 7 : " Kleziuloj de la dua ordo faros la saman ĵuron en la manoj de la civilaj aŭtoritatoj indikitaj de la registaro ."

La jena preĝformulo estos deklamita ĉe la fino de la dia ofico en ĉiuj eklezioj en Francio: " Domine, salvam Republicam. Domine, salvos fac consules ": " Sinjoro savu la Respublikon; Sinjoro savu la Konsulojn "!! La paroĥoj estos reorganizitaj post la konsento de la registaro (Artikolo 9). La elektitaj pastroj unue devas esti aprobitaj de la registaro.
(Artikolo 10)

"La Registaro certigos taŭgan traktadon por episkopoj kaj pastroj, kies diocezoj kaj kuracoj estos inkluzivitaj en la nova kadro " Artikolo 14

Ĉi tiu Konkordato ankoraŭ validas hodiaŭ, tial la 23-an de julio 2022, la retejo de la Katolika Eklezio de Mozelo anoncis " kun ĝojo " la nomumon de Philippe Ballot fare de Papo Francisko kaj la Prezidanto de la Respubliko Emmanuel Macron kiel 104-a Episkopo de Mozelo. Ĝi estas unika singularo en la mondo.

En la departementoj de Alzaco-Mozelo validas ankaŭ la organikaj artikoloj de protestanta kultado .

Poste, en 1808, la " Israela sekto " ankaŭ estos rekonita kaj reguligita per la imperia dekreto de la 17-a de marto 1808, la salajroj de rabenoj estas igitaj la respondeco de la Ŝtato per la leĝo de la 8-a de februaro 1831. Finfine, la 25-an de majo 1844, la reĝa preskribo reguliganta la organizon de israela kultado estis promulgita.

Rekonitaj religioj financitaj de la Ŝtato

Laŭ la konkorda sistemo, " rekonitaj " religioj estas provizitaj per buĝeto de la Ministerio pri Interno " kaj Religiaj Aferoj " kaj sumiĝas al 39 milionoj da eŭroj por rekompenco, inkluzive de pagendaĵoj, de 1 254 religiaj laborpostenoj okupataj ĝis la 31-a de decembro 2017, al kiun oni devas aldoni la

kvanto de pensioj (21 milionoj da eŭroj) por ĝenerala totalo de 60 milionoj da eŭroj jare. Ĝi estas pagata de ĉiuj impostpagantoj en Francio.

Ministroj de religio estas pagataj de la Ŝtato laŭ indeksa skalo kaj la plej multaj el ili estas klasifikitaj en Kategorio A de la Civila Servo, la plej " rekonataj ", la plej bone pagataj de ŝtataj agentoj.

La Episkopo ricevas hodiaŭ salajron de 4.400 eŭroj malnetaj, de ŝoforo, de 20 kunlaborantoj pagataj de la Ŝtato, li estas oficiale invitita al ĉiuj publikaj ceremonioj.

Pastroj ricevas 2.500 eŭrojn malpurajn, pli ol protestantaj kaj judaj ministroj de religio . Preskaŭ mankas dungitaj kotizoj (3,7%) ĉar ili ankaŭ estas pagataj de la Ŝtato, same kiel pensioj. La tempodaŭro de malsanforpermeso, same kiel emeritiĝo, estas intertraktataj inter la ministro de religio kaj la Episkopo. Al kiu oni devas aldoni senpagan oficialan loĝadon. Estas ankaŭ multaj impostaj kaj financaj avantaĝoj.

En sia decido n-ro 2012-297 QPC de la 21-a de februaro 2013, dum la leĝo de 1905 validas por la plej multaj departementoj de Francio, la Konstitucia Konsilio juĝis, ke tiu financado ne kontraŭas al la Konstitucio de 1958, igante tiel kunekzisti du sistemojn, kiuj estas kontraŭstaritaj en ilia baza principo.

Publikaj diservoj

Dum en Francio la religioj estas organizitaj en asocioj kaj memfinancas, en Alzaco-Moselo, la religiaj institucioj de agnoskitaj religioj (katolikaj fabrikoj, protestantaj pastraj konsilioj kaj judaj konsistorioj) estas publikaj establaĵoj kun statuso kaj profitas de publikaj subvencioj.

La Fabriko-Konsilioj administras la aktivaĵojn de la paroĥo kaj estas administritaj fare de konsilio kiu estas kunmetita precipe de la pastro kaj la urbestro de la grandurbo. Plenigi la defecitojn de la Fabrika Konsilio estas deviga elspezo por la municipoj!

Kio pri nerekonitaj religioj?

Ĉiuj aliaj religiaj opcioj krom tiuj tielnomitaj " rekonitaj " religioj estas malaltigitaj al la nivelo de " nerekonita religio " kiel la islama kulto aŭ la budhanoj, kies praktikistoj estas subkonsiderataj kvazaŭ ili estus duaklasaj civitanoj, por ne mencii. nekredantoj , kiuj estas tute malestimataj, precipe Libera Penso kaj sekularistoj.

Dirite, lokaj aŭtoritatoj konservas la eblecon financi " nerekonitajn " religiojn , se ĉi tiu decido venas de la volo de la komunumo.

Ankaŭ, ni ĉeestas tiun nekredetblan apartigon, unuflanke, de religioj kiuj povas postuli respekton por ilia rekono, dum aliaj estas forigitaj al la rango de subcivitanoj kaj metitaj en la situacion de almozetado por loko en la sistemo.

Kaj kiam nerekonita komunumo sukcesas akiri financadon de certaj municipoj fervoraj reestabli ŝajnon de egala traktado, ili povas esti malaprobataj de la Ministro kaj la Prefekto kiel estis la kazo en marto 2021 kiam la Verda Urbodomo de

Strasburgo voĉdonis doni subvenciojn de 2 563 599 eŭroj al la Islama Komunumo Milli

Gorius Grand Mosque Eyyub Sultan (CIMG-GMES) kun vido al konstruado de kio devis iĝi la plej granda Moskeo en Eŭropo sub la preteksto ke ĉi-lasta ne subskribis la Ĉarton de Islamo de Francio.

La Separatismo-leĝo, adoptita en 2021, aldonis plian malfacilaĵon al la situacio, ĉar ĝi postulas, ke ĉiuj strukturoj subskribu " CER: Respublikanaj Engaĝiĝaj Kontraktoj " postulante ilin respekti " la valorojn de la Respubliko ", CER denuncataj de la CER. asocieca mondo kiel provo trudi ŝtatan ideologion, kie antaŭe ekzistis liberecoj de asocio kaj organizo.

La Oroj de la Respubliko por iuj, ministra venĝemo por aliaj, kaj precipe la islamanoj...

Jen kia estas la situacio laŭ religio en Alzaco-Moselo.

Kaj kio pri la escepta eduka statuso de Alzaca Mozelo?

Alzac-Mozelaj civitanoj daŭre estas submetitaj al la lerneja leĝo de 1850, la leĝo de la tre reakcia vicgrafo de Falloux. Kiam ĝi estas voĉdonita, la plimulto de alzacaj deputitoj (22) voĉdonas kontraŭ! Tamen, tion adoptis monarĥista kaj bonapartista asembleo, kontraŭ-respublikana kaj malkaŝe klerikala, metante la tutan publikan edukan sistemon sub la kontrolon de agnoskitaj religioj, do esence la katolika eklezio, igante bazlernejojn konfesiajn.

Victor Hugo denunciis la partion de Falloux en 1850 en la Nacia Asembleo, " partio kiu imagas ke la socio estos savita ĉar ĝi estos metinta jezuito kie ajn ne estas ĝendarmo ".

Religio estis esenca por eduki la bonajn homojn rilate moralajn valorojn, ĝi do devis esti instruita. Ĝia instruado estas deviga en publikaj lernejoj, pli malbone ankoraŭ bazlernejoj estas konfesiaj sub la aŭtoritato de la Urbestro kaj la Parokestro.

Dum la aneksado, jen kaj jen, la Germana Regno trudos la kunfandiĝon de katolikaj kaj protestantaj konfesiaj lernejoj pro kialoj de organiza oportuno. Tiuj ĉi fuzioj okazos kontraŭ la konsilo de la katolika pastraro kiu batalos dento kaj ungo por konservi la katolikan konfesian karakteron de publikaj lernejoj.

Kiam Alzaco-Mosela revenis al Francio, tiu sistemo daŭris post la rifuzo enkonduki francajn sekularajn leĝojn (Pramleĝoj, Pokalleĝoj, ktp.).

En 1924, kiam la Herriot- registaro provis enkonduki sekularajn leĝojn, dum certaj municipoj kiel ekzemple Colmar aŭ Strasburgo laboris por krei dukonfesionajn lernejojn, la Episkopo de Strasburgo Mgr Ruch lanĉis la lernejistikon malpermesante al ĉiuj katolikoj rekruti tiujn infanojn en tiuj ĉi lernejoj, feroce oponante la starigon de laikaj lernejoj, sed ankaŭ kaj ĉefe interreligiaj lernejoj. Malgraŭ ĉio, ĉi tiuj lernejoj estis establita kontraŭ la katolika hierarkio!

Kun la tempo, estos eble sendevigi viajn infanojn de religiaj klasoj. Tiu sendevigo estos akirita malfrue la 17-an de junio en 1933 kun la cirkulero Guy La Chambre kiu permesis al tiu sendevigo esti efektivigita per simpla deklaro de la estro de la familio al la estro de la establado. Ĉi tio estis sukceso por studentoj kaj familioj.

Religiaj registroj de studentoj

Por povi organizi ĉi tiun devigan edukadon submetitan al sendevigo, tiuj studentoj devas esti konataj, tial ili estas submetitaj al registriĝo laŭ la religio de la gepatroj. Tiu ĉi registriĝo estos leĝigita en 1995.

Tiel, en la komputiloj de la Rektoratoj de la Akademioj de Nancy-Metz kaj Strasburgo, ni trovas nominativajn dosierojn de la studentoj, kiuj sekvas la instruadon de religioj, kaj do ankaŭ kiuj sekvas la kursojn de juda religio, ĉu vi povas imagi, ke, post tio, kion Ni? elteni niajn judajn samcivitanojn tra la historio de la eŭropa kontinento.

Religia endoktrinigo de tre juna aĝo en la lernejo

Sub la Alzaca-Mosela lerneja sistemo, la religia endoktrinigo de studentoj estas laŭleĝa kontraŭbatali akcelitan malkristanigon.

La instruado de religio estas instrudisciplino inkluzivita en la akiro de la "Komuna Kerno de Scio kaj Kapabloj". Sed ĉi tiuj kursoj klare havas klerikan celon, ĉar ili celas "akiri sciojn, metodojn kaj sintenojn permesantajn al studentoj konstrui sian kulturan, interrilatan, religian identecon, kunvivi alimaniere". (Episkopejo de Metz)

"La kursoj estas instruitaj de religiaj parolantoj proponitaj de la tri konfesoj agnoskitaj de la loka statuto (katolikoj, protestantoj, judoj), aprobitaj de la akademiaj servoj kaj trejnitaj de la servoj raportantaj al la religiaj aŭtoritatoj" (Episkopejo de Metz)

Malgraŭ tiu ĉi sistemo: malpliiĝantaj nombroj

Malgraŭ tiu klerikala sistemo etendita al ĉiuj publikaj lernejoj en la tri sekcioj, religiaj nombroj estas en libera falo pro la pliiĝo en petoj por sendevigoj. Tiu ĉi situacio kaŭzis senkaŝan krizon inter la episkopejoj de Metz kaj Strasburgo, tio estas inter subtenantoj de konservado de la konfesia instruado kaj subtenantoj de interkreda instruado!

Ĝis hodiaŭ, la unuaj ankoraŭ tenas la superecon.

La Ĉarto de Sekularismo de Vincent Peillon

Eĉ se la nombroj signife malpliiĝis, tiu ĉi situacio ankoraŭ daŭras dum validas la "Ĉarto de Sekularismo" starigita de Vincent Peillon la 12-an de septembro 2013. Ĉi tiu ĉarto, kiu estas elmontrita en ĉiuj edukaj institucioj kaj ĝia Artikolo 6 donas al la publika lernejo protektan rolon. "La lernejo protektas kontraŭ ajna prozelitismo kaj ajna premo kiu malhelpus ilin fari sian propran elekton"

. Ĝia Artikolo 11 trudas al dungitoj devon de strikta neŭtraleco: "ili ne devas manifesti siajn politikajn aŭ religiajn konvinkojn en la ekzercado de siaj funkcioj". Kaj per Artikolo 15, ĝi petas studentojn kontribui "por vivigi sekularismon ene de sia establado"... malgraŭ tio, ĉu la establoj malfermas siajn proprajn pordojn al religiaj parolantoj? La alteco de absurdaĵo!

Ĝis 1974 publikaj instruistoj devis instrui religion. La Normalaj Lernejoj, tiam la IUFMOj, trudis religiajn kursojn al studentoj ĝis la komenco de ĉi tiu jarcento; hodiaŭ tiuj, kiuj rifuzas ilin, rajtas je ekvivalento en formo de moralaj lecionoj. Armea pastroj povas inspekti praktikantojn en ĉiuj disciplinoj.

Subteni religian edukadon en publikaj lernejoj estas serioza foriro de la postulo de neŭtraleco, kiun ni rajtas atendi de la nacia eduka sistemo.

La ofendo de blasfemo, kiu aplikiĝis laŭ la loka Krimkodo, estis nuligita nur en 2016 post la teruraj atakoj, kiuj postulis la vivon de ĵurnalistoj de Charlie-Hebdo.

Publika alteduko inkludas religion-sekcion ĉe la Universitato de Loreno kaj la Fakultato de Teologio en Strasburgo.

Malgraŭ ĉio ĉi anakronisma aparato, la krizo de kredo daŭras kaj la fuĝo de kredantoj akcelas!

En 2021, la episkopejo de Mozelo rekonis, ke malpli ol 1% de la loĝantaro partoprenis en religiaj servoj... kio igas nin diri, ke la Konkordato, la publika financado de religioj, la salajrata dungado de ministroj de religio, la grandegaj impostsenimpostoj, la konservado de nesana rilato inter lokaj elektitoj kaj ministroj de religio, la instruado de religio do ne sufiĉas por ĉesigi la falon de alvokiĝoj kaj la disfalon de la nombro de kredantoj: La eklezioj estas malplenaj.

-
- Religiaj klasoj estas pli ol malabundaj.

La krizoj ligitaj al infana krimo ne helpis la aferojn de religioj.

Kaj tamen la konkorda sistemo kontraŭa al libereco de konscienco ankoraŭ ekzistas.

Jen kial la forigo de la Konkordato de 1801: Ĝi estas la batalo por la Libera Penso.

Sed ankoraŭ ekzistas aliaj malobservoj de la leĝo de la 9-a de decembro 1905, ĉi tiu koncernas Gujanon kaj la transmarajn komunumojn (Franca Polinezio, Wallis and Futuna, Saint Pierre and Miquelon, same kiel New Kaledonio kaj Majoto)

La Konstitucio de 1958 konservas en forto la plej malbonajn tekstojn rezultigantajn el la plej malhelaj momentoj en la Franca Historio.

Jen la situacio en Franca Gujano, teritorio al kiu ankoraŭ validas la Reĝa Ordono de la 27-a de aŭgusto 1828 eldonita de Karolo la 10-a, tiu kiu provis trudi la revenon de la absoluta Monarkio kaj kiu lanĉis la plej malbonajn ekspediciojn, kolonia kiu estas akompanata per la tiel nomata "civiliza misio".

La Ordono de Karlo la 10-a de 1828 estas reĝa dekreto kiu celas plifortigi la rolon de la katolika eklezio en la franca socio. Ĝi kondiĉas ke episkopoj devas esti nomumitaj fare de la reĝo kaj ke pastroj devas preni ĵuron de lojaleco al la Ŝtato.

Tiu ĉi ordeno estas parte motivita de religia misio, kiu estas iniciato de la Katolika Eklezio por disvastigi la kristanan kredon eksterlande. Ĝi precipe prenas la formon de misioj en Afriko kaj Azio, kie katolikaj pastroj iras por evangeliigi lokajn loĝantarojn.

Registaroj vidis tiujn misiojn kiel maniero plifortigi sian influon en tiuj regionoj, endanĝerigante la suverenecon de la homoj kaj sian rajton praktiki sian propran religion.

Finfine, la Preskribo de Karlo

Ĉiam pro tiu ĉi ordono, sed ne nur, pastroj estas pagataj de la Ĝenerala Konsilio de Gujano kaj de la protestanta religio en Franca Polinezio.

La Mandel-dekretoj

La transmaraj komunumoj de Franca Polinezio, Valis kaj Futuna, Saint-Pierre kaj Miquelon, same kiel Nov-Kaledonio kaj Majoto estas regitaj per la Mandel-dekretoj-leĝo de la 16-an de januaro 1939, ŝanĝita per la dekreto de la 6-an de decembro 1939.

Tiu dekreto permesas al religioj organizi sin en religiajn misiojn reprezentitajn fare de estraro de direktoroj, mem metita sub la inspektadon de la prefekto. Religioj ankaŭ povas esti organizitaj en formo de simple deklarita asocio regata de la leĝo de la 1-a de julio 1901 rilate al la asocia kontrakto.

La dekreto de la 23-a de januaro 1884 organizis la protestantajjn Ekleziojn en la francaj establadoj de Oceanio, modifita per la dekreto de la 5-a de julio 1927.

En tiuj transoceanaj teritorioj, la rekompenco de ministroj de religio estas la respondeco de la religioj mem (religiaj misioj aŭ unuiĝoj), krom en Gujano kie, sub la Reĝa Preskribo de la 27-an de aŭgusto 1828 kaj la leĝo de la 13-an de aprilo 1900 establante la ĝeneralan buĝeto de elspezo kaj enspezo por la 1900-datita financa jaro, la rekompenco de ministroj de katolika kultado aprobita per ordo de la Prefekto estas la respondeco de la teritoria komunumo de Gujano.

En Saint-Pierre kaj Miquelon, la rekompenco de la katolika pastraro estas subvenciita de la Ĝenerala Konsilio ekde 1940.

La prizorgado kaj riparo de religiaj konstruaĵoj en ĉi tiuj transmaraj teritorioj estas ankaŭ respondeco de la religioj. Estas esceptoj kiel en la resto de franca teritorio.

La plej multaj katolikaj konstruaĵoj konstruitaj en Gujano antaŭ 1939 apartenas al la publika domeno de la teritoria komunumo de Gujano aŭ la municipoj.

En Saint-Pierre-et-Miquelon, la konstruaĵoj de katolika kultado apartenas al la municipoj kiuj, kvankam ne havante titolon, disponigas eksterajn riparojn kaj hejtadon, dum pli grava laboro estas respondeco de la misio. Katolika monaĥino kaj paroĥanoj.

En la Francaj Sudaj kaj Antarktaj Landoj, la didomoj, nome tri kapeloj kaj oratorio, kaj iliaj mebloj apartenas al la publika domeno de la Ŝtato.

Konkludo

Kvankam la katolika, protestanta kaj juda eklezioj pretendas akcepti la principon de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato inkluzivita en la leĝo de 1905, ili zorgas ne peti ĝian aplikon al la departementoj de Mozelo kaj Alzaco kaj en transmaraj teritorioj.

Male, ili feroce kampanjas por konservi la financon profiton inkluzivita en la tekstoj de la Konkordato, sed ankaŭ en la Reĝa Ordono kaj la Dekretoj de Mandel inventante argumentojn de granda nekapablaĵo. Tiel ĉefepiskopo povis deklari ke " la Konkordato: ĝi estas sekularismo ".

Tiuj ĉi mensogoj estas kaptataj de lokaj amaskomunikiloj kaj senprecmaĵaj elektitaj politikistoj je ilia servo, kontribuante al dikigado de konceptoj, kiuj tamen estas tre klaraj:

En laika Respubliko, kredantoj mem pagas sian religion.

Ĉi tiu venala sinteno pruvas naturan inklinton al ĉi tiuj kultoj por mono kaj la avantaĝojn, kiujn tiu pozicio provizas.

65 jaroj da Registaroj de la Kvina Respubliko, de maldekstre kaj de dekstre, ne helpis la aferon, ĉar ili neniam entreprenis ion por pridubi ĉi tiujn apartajn jurajn reĝimojn kaj etendi la leĝon de 1905 sur la tutan teritorion de la Respubliko.

Por la Nacia Federacio de la Liberaj : La unuiĝo de la Respubliko surbaze de la leĝo de 1905 restas kaj restas la celo de ĉiuj sekularistoj.

dankon pro aŭskulti min

Jose Arias
Membro de la Internacia Konsilio de AILP

Konkludoj de la Internacia Konferenco

Ni ŝatus danki ĉiujn, kiuj ĉeestis ĉi tiujn du riĉajn kaj diversajn tagojn, foje venantajn de tre, tre malproksime. Ni publikigos ĉiujn tekstojn en cifereca versio en la angla, hispana kaj franca kaj ili estos vaste disvastigitaj.

Inter ĉiuj temoj, ni diskutis surbaze de la scio kaj kompetenteco de nia amiko, Keith Porteous Wood, agnoskita fakulo ĉe Unuiĝintaj Nacioj, pri la seksaj krimoj de la Katolika Eklezio. Ni analizis la rakontojn de naŭdek tri diocezoj en Francio kaj konstatis, ke la Katolika Eklezio sidas sur amaso da oro. La Eklezio devas pagi por ĉiuj ĉi krimoj, la Eklezio povas pagi, ĝi povas fari ĝin, ĝi havas la monon.

Ni rekomendas, ke vi aĉetu la libron de Dominique Goussot ĉe la subĉiela librovendejo, pri sekularaj inventaroj. Vi ekscios kiel ni atingas ĉi tiun rezulton kaj ĝi povus helpi vin kun via esplorado.

Fine ni preparis Internacian Deklaracion por la fino de ĉi tiu internacia konferenco. Ni vaste sendis ĝin al ĉiuj en 4 lingvoj. Ni ricevis kelkajn proponojn pri ŝanĝoj kiujn ni akceptis, tre malmultaj ne estis akceptitaj.

Ni povas konsideri, ke la Deklaracio ricevis la interkonsenton de preskaŭ ĉiuj kaj estas praktike akceptita. Sed por fari iom da gimnastiko, mi petos, ke vi tenu la manojn por adopti ĝin fizike.

Dankon denove al ĉiuj.

Christian Eyschen
Proparolanto de AILP

Nacia Liberpensio-Renkontiĝo en decembro 2015

Defendo de la leĝo de la 9-a de decembro 1905 pri Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato

Parolado en Montmartre

Civitanoj, karaj amikoj, karaj samideanoj

Al vi ĉiuj, el Francio, Germanio, Italio, Hispanio, Norvegio, Portugalio, Irlando, Grekio, Anglio, Rusio, Usono, islamaj landoj kaj Ameriko Latina, mi alportas la fratan saluton de la Nacia Federacio de Libera Penso.

Kia emocio! Kia ĝojo ankaŭ trovi nin ĉiujn ĉi tie ĉe la piedo de la statuo de la Chevalier de la Barre, kiel la 3-an de septembro 1905 kiam pli ol 20 000 Liberpensuloj kunvenis ĉirkaŭ la modelo, kiel la 4-an de novembro 1906 por la oficiala inaŭguro en antaŭ la portalo de la baziliko.

Fine! la statuo de la Chevalier de La Barre, simbolo de nia decidemo batali por sekularismo, por libereco de konscienco, kontraŭ konkordatoj, kontraŭ ĉiuj formoj de varbado, estas denove antaŭ ni.

Ĉi tiu statuo, farita por memori nin pri la neceso de nia batalo, estas, samtempe, la rezulto de nia batalo.

Ja necesis multe da persisto, multe da obstino, por instali ĝin antaŭ ĉi tiu konstruaĵo dediĉita al obskurantismo kaj pekliberigo.

Ni memoras!

La 18-an de marto 1871, ĉe la flanko de ĉi tiu monteto, kie ni troviĝas, la pariza loĝantaro kolektiĝis por malhelpi, ke la soldatoj senditaj de Thiers, estro de la provizora registaro, forigu la 171 kanonojn, kiujn la parizanoj pagis per abono kaj kiujn Ili metis ilin en Montmartre por meti ilin for de vido kaj atingo de la prusoj. La soldatoj rifuzas pafi kaj interfratiĝi kun la loĝantaro. La ribelo rapide disvastiĝis tra Parizo. Jen la komenco de la Komunumo, kiu, inter la ĉefaj mezuroj kiujn ĝi prenis, voĉdonis por la sekularismo de la Lernejo, la Apartigo de Eklezioj kaj la Ŝtato. Jam antaŭe, tiu monteto aranĝis en julio 1847, la unua grava respublikana bankedo kiu kunigis 1,200 gastojn kaj ĝi estis la rifuĝo de la ribelantoj de 1848, antaŭ havi Jean-Baptiste Clément kiel urbestro de marto ĝis majo 1871.

De tie, por Reaction, la bildo de Montmartre estas la "hejmo de malpia kaj revolucia agado"
Por la Eklezio ĉi tio estas netolerebla.

Por la Eklezio, dum jarcentoj, Montmartre estas la monteto konata tra la tuta kristanaro pro tio, ke ĝi vidis la tiel nomatan martirecon de Saint-Denis. Kaj ĉar ŝi multe preferas legendon ol historion, ŝi ne hezitas rakonti la historion, ke Denis, senkapigita en Montmartre, prenas sian kapon kaj daŭrigas sian vojaĝon dum ĉirkaŭ 6 km antaŭ ol eksvalidiĝi kie la baziliko de Saint-Denis. Ĝi estas ankaŭ la monteto kie, en 1534, certa Ignaco de Loyola fondis la Jezuita Ordeno dediĉita al la Papo, "perinde ac cadaver".

Por la Eklezio, la armea malvenko de 1870 estis "dia puno post jarcento da morala malkresko ekde la Revolucio de 1789". Ni devas do "savi Francion, kiu meritis la punon de Dio per la kuraĝigo, kiun ĝi donis al la revolucia spirito en la mondo. » Por tio, oni decidis konstrui la bazilikon Sacré-Cœur. Tiu ĉi projekto estis honte akceptita de la Nacia Asembleo kiu voĉdonis kiel "publika utilo" eksproprieti la pinton de la monteto por la avantaĝo de la episkopejo, malobee al la konkorda leĝaro en forto tiutempe.

La 16-an de junio 1875, por la metado de la unua ŝtono, Hubert de Fleury, unu el la iniciatintoj de la projekto deklaris: "Tie estas la sama kie komenciĝis la Komunumo, kie estis murditaj generaloj Clément-Thomas kaj Lecomte, kie la preĝejo de la Sankta Koro staras. Ni memoras ĉi tiun tumulon plenan de kanonoj, trakrucigita de ebriaj frenezuloj, loĝata de loĝantaro, kiu ŝajnis malamika al iu ajn religia ideo kaj kiu ŝajnis antaŭ ĉio esti pelata de malamo al la Eklezio. »

Por Respublikanoj, Demokratoj, Liberpensuloj, ĝi estas vera provoko. Pluraj respondoj estis studitaj: ekde 1880, la Urba Konsilio, kiu konsideris la bazilikon kiel "daŭran insulton al inteligenteco", "konsekrita loko de politika kaj religia fanatikeco" faris la proponon transformi la konstruaĵon en teatron aŭ domon de la homoj; intertempe, li decidis restarigi la malnovan preĝejon Saint-Pierre "por ludi bonan trukon sur la Sacré-Cœur". Ni iras ĝis imagi instali kolosan statuon de libereco, kiu povus atingi 160m!

En 1885, post peticio de la Liberpensuloj, strato en Montmartre ricevis la nomon de la Chevalier, anstataŭigante la rue des Rosiers kie la Communard Eugène Varlin estis linĉita en majo 1871. Fine, ni elektis instali antaŭ la estonteco. baziliko, statuo de la lasta ekzekutita pro blasfemo en Francio, la Chevalier de la Barre, kiel "antidoto al veneno" laŭ Libera Penso.

Siaflanke, la klerikoj solene inaŭguris la bazilikon en junio 1891. Kaj instalas la "grandan sonorilon", la "Savoyarde" en 1895.

Ni devas reagi. La " La Barre Monument Committee " kiu estis formita en 1897 estis unueca: ĝi inkludis laboristajn aktivulojn, Liberpensulojn, Komunulojn kiel Jean Allemane, Dreyfusards, precipe senatanon Auguste Delpech, unu el la fondintoj de la Ligo de Homaj Rajtoj.

En 1904, la Urba Konsilio prenis posedon de 5,000m² terpeco antaŭ la Sacré-Cœur, tereno kiun la Ĉefepiskopejo de Parizo erare alproprigis. Li plue asertas sian deziron meti la statuon de la Kavaliro en la akson de la ĉefenirejo por rebati la dominadon de la eklezio super la pariza pejzaĝo. Kaj li voĉdonas por subvencio de 5.000 frankoj.

Oni elektas skulptiston: Armand Bloch, amiko de Zola, kaj la 3-an de septembro 1905 miloj (kiom estas 20.000?, 50.000?) da Liberpensuloj, francoj, belgoj, italoj, angloj, hungaroj, germanoj, argentinaroj, ĉeĥoj. , parado antaŭ la modelo de la statuo de la Kavaliro. Ni estas kelkajn monatojn post la voĉdono de la Nacia Asembleo, tri monatojn antaŭ la fina voĉdono pri la leĝo de 1905 pri Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato. La procesio paradas kantante La Carmagnole, la Internationale. La signifa polictrupo, starigita de la prefekto Lépine, estas senutila: la manifestaciintoj, kiuj estis akceptitaj en la urbodomo de Parizo, estas bonhumoraj, pacaj kaj triumfaj.

La 4-an de novembro 1906 okazis la oficiala inaŭguro de la statuo farita de la skulptisto Armand Bloch . La Kavaliro de La Barre estas reprezentita ĉenita al sia torturintereso. Lia dekstra kruro estas fleksita kaj li subtenas sian maldekstran brakon, ĉar lia dekstra genuo kaj dekstra pojno estis rompita de torturo, kiam li suferis la ordinaran kaj eksterordinaran demandon. La Filozofia Vortaro de Voltaire , malkovrita ĉe lia hejmo - malkovro kiu kaŭzis lian morton - estas alkroĉita al liaj piedoj ĉar ĝi estis bruligita kun lia korpo. Kiel pli bone indiki, ke la torturo de la Chevalier estas ankaŭ, in absentie, la torturo de Voltaire.

Ĉi tiu statuo ekigas klerikan furiozon: " La Pilgrimo " denuncas " la agreseman karakteron " de la monumento, kie li vidas "perfortan kaj malamindan proteston" kontraŭ la Sankta Koro. Sed la plej grandan eksplodon de perforto ni ŝuldas al la verkisto Léon Bloy – ironio: li loĝas sur rue du Chevalier de La Barre –. En lia Ĵurnalo, li prezentas "la malnoblan monumenton metitan antaŭ la baziliko tiel ke pilgrimantoj povas legi kelkajn blasfemojn sur la bazo antaŭ eniri." Por li, ĝi estas "profaniĝo"

de la Sankta Koro, ĉirkaŭita de "grandegaj bandoj de kanajloj [kiuj venis] kortuŝe paradi antaŭ la stulta bildo de ĉi tiu eta bastardo de kavaliro de La Barre " kaj li instigas bonajn katolikojn "pisi" supre.

Por Liberpensuloj, la statuo de La Barre "markas la komencon de la sekularigo" de Montmartre kiu, sen ĝi, proponus la bildon de "urbo konkerita de barbaroj malamikoj de fruktodona vivo kaj estetiko. »

Sed la Eklezio ne akceptas malvenkon kaj ne ripozos ĝis ĝi forigos ĉi tiun statuon, kaj, kompreneble, kion ĝi reprezentas. La laborrenkontiĝo de la skulptisto suferspertis plurajn atakojn kaj la monumento estis plurfoje malpurigita per blanka farbo kaj minio. Sub la preteksto de renovigo de la pinto de la Butte, la eklezio finis ricevi la statuon proponitan al proksima placo, hodiaŭ Square Nadar.

Sed kion la Eklezio malsukcesas fari, estas la nazioj kiuj atingas ĝin. La 11-an de oktobro 1941, la Vichy-registaro promulgis leĝon por forigi metalajn statuojn ĉie en Francio, por partopreni la germanan militinveston. Statuoj ne kongruaj kun la " Nacia Revolucio " estas celitaj; respublikaj figuroj estas detruitaj. Ĉirkaŭ cent statuoj estis forigitaj en Parizo. Se reĝoj kaj reĝinoj, sanktuloj kaj sanktuloj estas ŝparitaj, filozofoj

de la klerismo, liberaj spiritoj, artistoj iras al disfalo. La Chevalier de la Barre estas parto de la unua aro, kun Dolet, Voltaire, Diderot, Condorcet, Victor Hugo, Emile Zola. Kiel diris la iama kuratoro de la muzeo Galliera: "la aŭtoritatoj ne povis rezisti profiti la okazon por aranĝi malnovajn poentarojn. » Ili " havis sian okulon sur la Chevalier de la Barre... kaj kalkulis ĉesigi Zola. »

Post 1945, se la statuo de generalo Mangin - la " buĉisto de la nigruloj " dum la milito de 1914 - 1918 — estis rapide refarita, la sama ne validas por tiu de la Chevalier de La Barre.

Tamen ĉiujare kunvenas antaŭ la piedestalo por postuli la revenon de libereco . Kolektoj estas organizitaj; vaksmodelo estas farita de la urugvaja skulptisto Pedro Olaïozola, sed

en 1966, la opinio de la aŭtoritatoj estis malfavora. Nova projekto en 1984, nova fiasko. En 1996, statuo estis proponita: la Filozofia Vortaro de Voltaire malaperis same kiel ajna aludo al la torturo. La malplej ni povas diri estas ke la ersatz-statuo en Square Nadar neniel reprezentas kio estis la Chevalier de La Barre. Tial ni faris ĉi tiun, konsekvenca kun la originalo.

Dankon al ĉiuj, kiuj abonis la kreadon de ĉi tiu verko. Dankon al la skulptisto pro lia rigora laboro, malgraŭ la malapero de la statuo kaj ĝia modelo

La persisto de la Eklezio por forigi tiun ĉi statuon, kaj forviŝi la memoron pri la kuraĝa gesto de la Kavaliro, esprimas ĝian senĉesan batalon kontraŭ la libereco de la penso.

En 1766, la ĝenerala konsilado ĉe la proceso de la kavaliro parolis pri "impia kaj aŭdaca sekto" kiu volis " skui la tronon kaj faligi la altarojn", kies krio estis "penslibereco".

En 1791, la papo uzis du Enciklikojn por kondamni la Deklaracion de la Rajtoj de Homo kaj de la Civitano. "Nenio povus esti pli freneza ," li skribis, ol "ĉi tiu egaleco kaj ĉi tiu libereco" kiuj nun estas konceditaj. Libereco povas esti nur "permeso pensi, diri, skribi", "monstra rajto" kiu havos la sekvon "neniigi la katolikan religion kaj kun ĝi la obeemon ŝuldatan al reĝoj".

Kiam la unua artikolo de la leĝo de 1905 estis publikigita - "La Respubliko certigas liberecon de konscio" - la Papo respondis memorante, ke "la homamaso ne havas alian devon ol tiu lasi sin gvidi kaj, obeema grego, sekvi siajn pastrojn. . »

La unua grava postmilita manifestacio de Libera Penso , kiu okazis antaŭ la bazo de la kavalira statuo, havis jenajn sloganojn:

- Por libereco de konscienco kontraŭ religia maltoleremo
- Por la laika lernejo kontraŭ la fanatikuloj de nescio
- Pro Racio kaj Scienco kontraŭ superstiĉo
- Por laika Respubliko

Ĉi tiuj gardvortoj estas ankoraŭ niaj. Ĉi tiuj estas tiuj de nia internacia konferenco kiu ĵus komenciĝis.

Honto al tiuj, kiuj klasifikas la Sacré-Cœur kiel historian monumenton; ĝi estas la monumento de la Versajanoj, de la morala ordo, de la Reago.

La historia monumento estas la statuo de la Chevalier de La Barre, monumento al libereco de konscienco kaj emancipiĝo.

Honoro al la Chevalier de La Barre!
Malsupren la Calotte!
Vivu Sociaj!

Nicole Alderney
Vicprezidanto de Libera Penso

